

Небезпечний шлях

П'ята книга серії світового бестселера «Коти-вояки».

Лютий ворог став сильним і могутнім, як ніколи. Але Вогнесерду немає звідки чекати допомоги. Його Клан ще не оговтався після страшної пожежі, а провідниця знесилена і втратила віру. До того ж у лісі з'являється нова загроза, яка може знищити усіх котів Громового Клану.

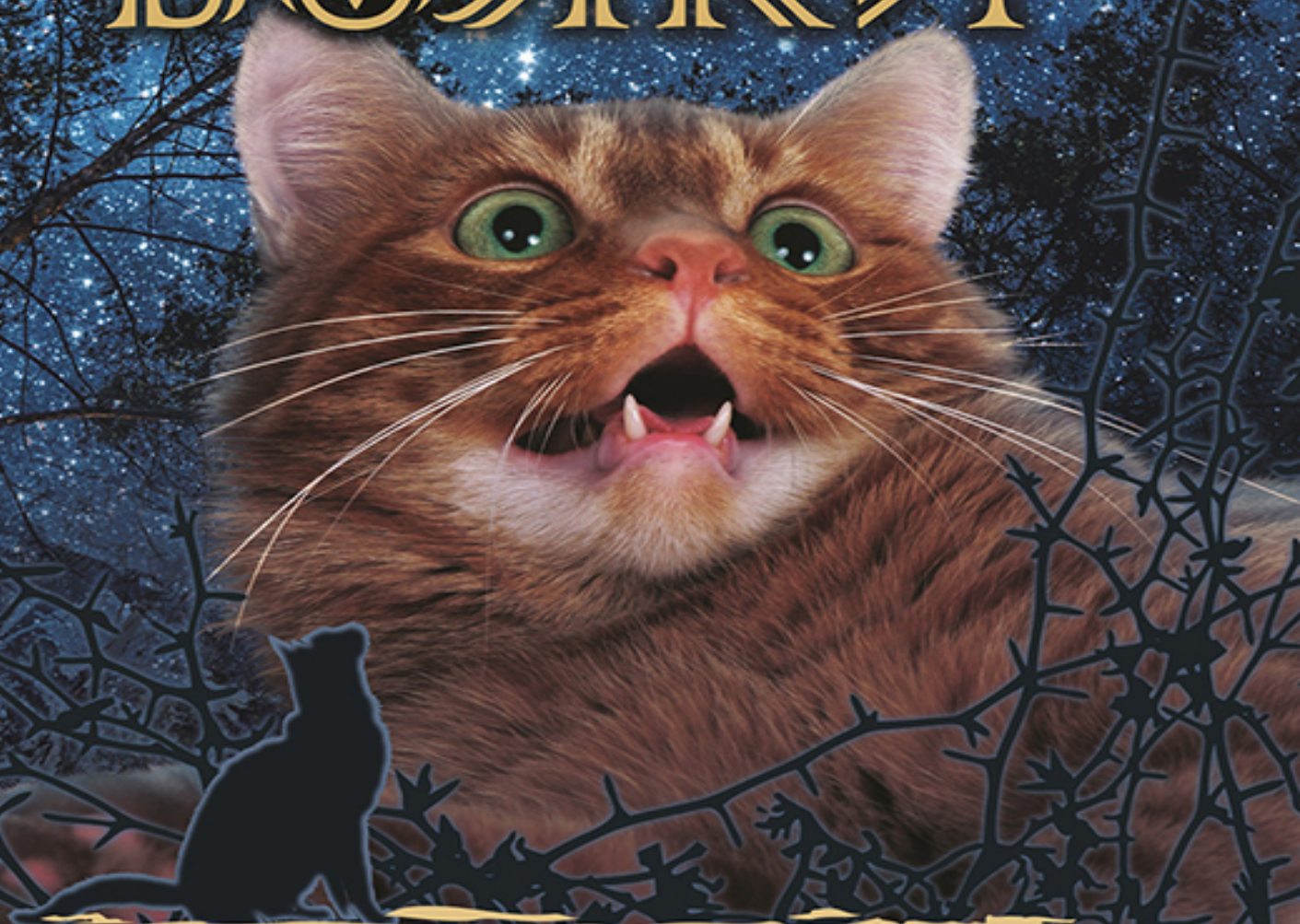
Переклад з англійської — Катерина Дудка, Остап Українець. Оформлення — Олег Панченко. При перекладі тексту українською для опису загального устрою котячих кланів та громадянства їхніх членів була використана термінологія Національної скаутської організації України «Пласт»

Вперше українською — бестселер «Warriors»!
Понад 30 000 000 книг у всьому світі!

Ерін Гантер

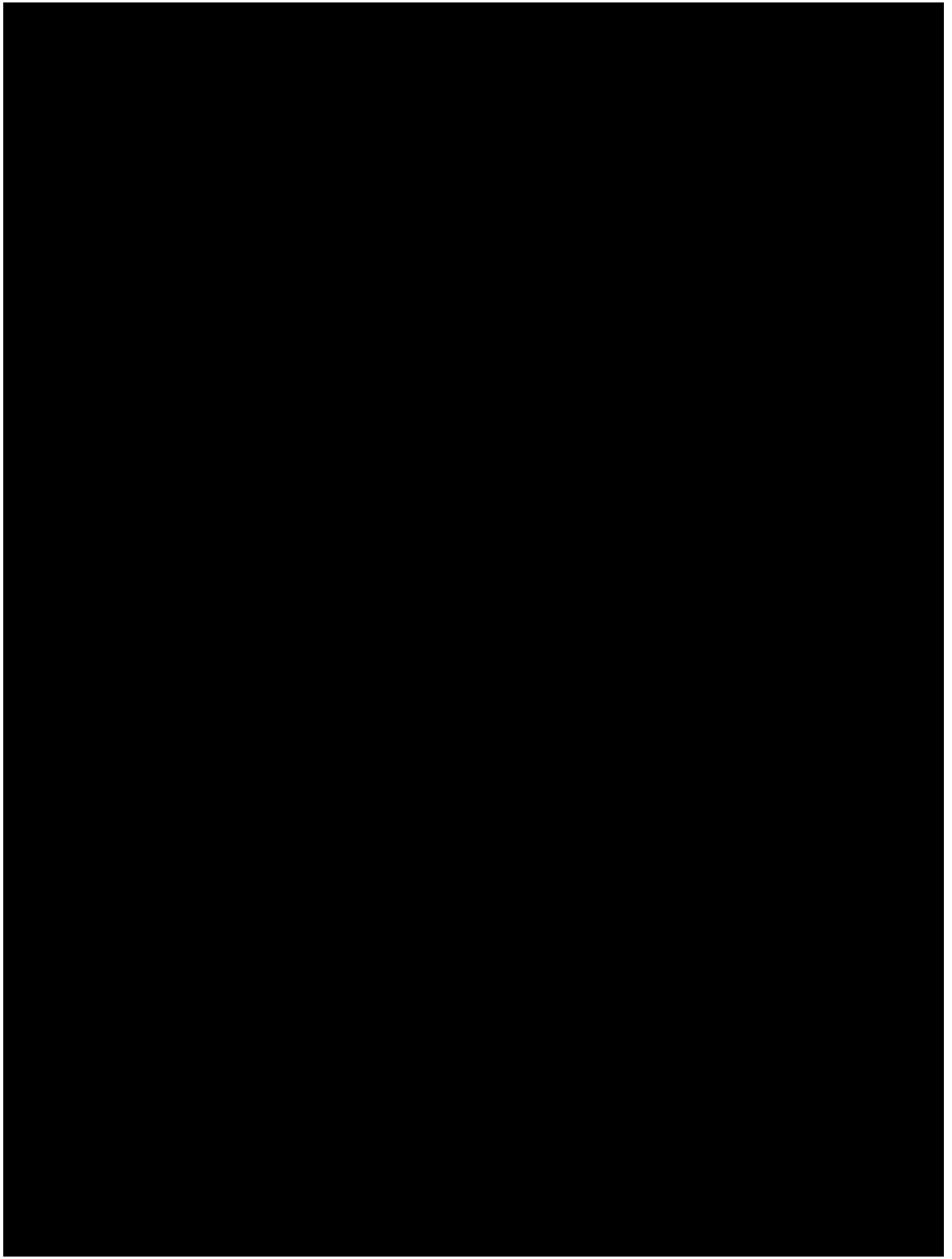
КОТТИ

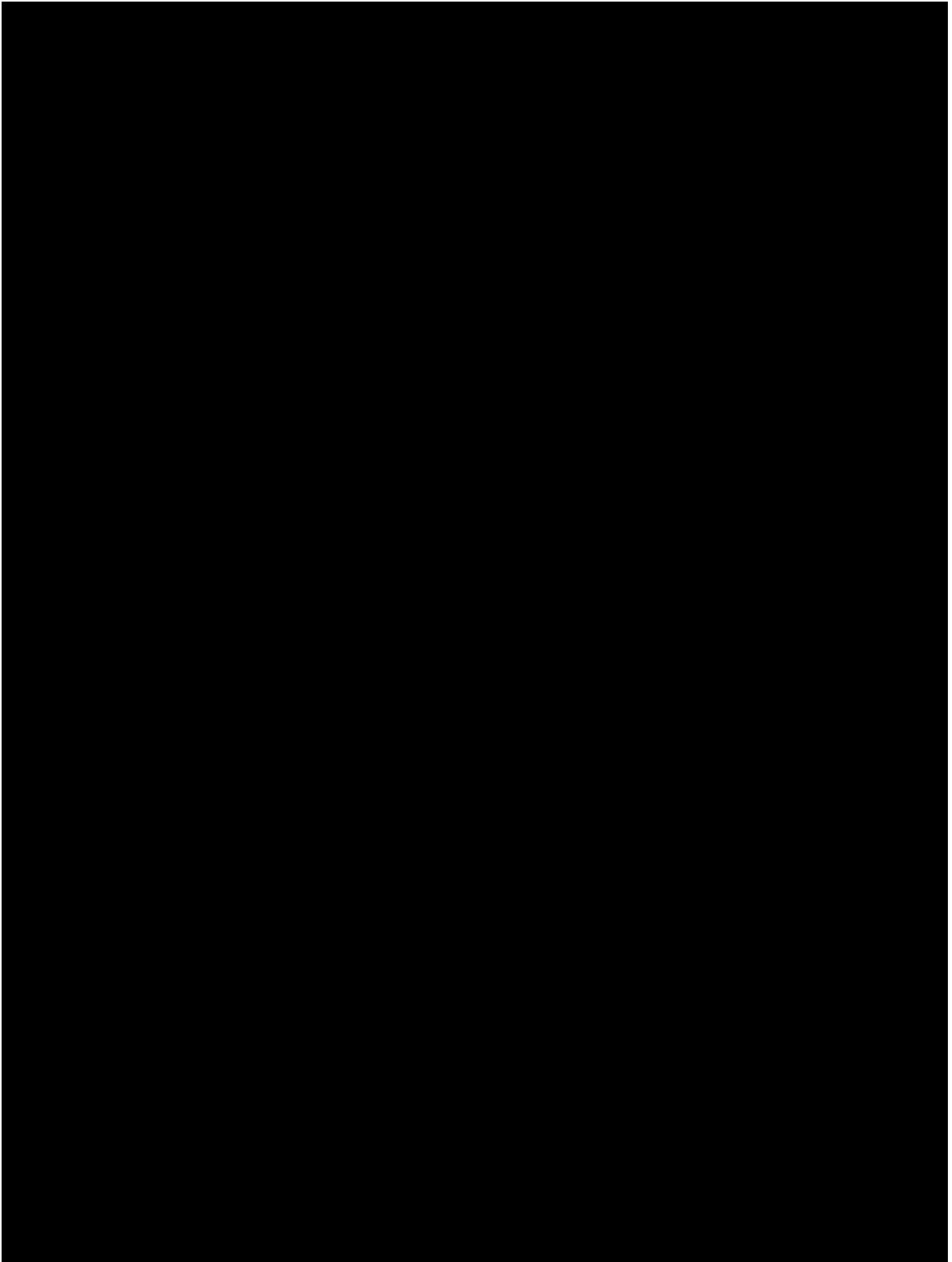
ВОЯКИ

Небезпечний шлях

Сезон полювання відкрито!
Тримай вуха нашорошеними, а очі — відкритими,
бо тепер ти не мисливець лісу, ти — здобич...

Небезпечний шлях

Erin Hunter
WARRIORS
Book Five: A Dangerous Path

Published by arrangement with The Van Lear Agency LLC

При перекладі тексту українською для опису загального устрою котячих кланів та громадянства їх членів була використана термінологія Національної скаутської організації України «Пласт»

Гантер Ерін
Небезпечний шлях

Пер. з англ. К. Дудки, О. Українця
Худ. О. Панченко.

ISBN 978-617-7660-81-0

© Working Partners Limited, 2001
© ПП «АССА», 2018
© Панченко О. І., дизайн, 2017
© mrgaser, e-pub, 2019

Аннотація

Клан ще не оговтався після великої пожежі, а на нього вже знову чекає небезпечне випробування. У прадавньому лісі оселилося зло. Щось невідоме і надзвичайно жорстоке полює на котів — щось, перед чим безсилі пазурі та зуби наймогутніших вояків. Зореклан намагається попередити Вогнесерда і Синьозірку про небезпеку. Та чи зможуть вони прислухатися до голосу пращурів і подолати власну ворожнечу, щоб урятувати Клан?

Ця книга належить **Видавництво «АССА», м.Харків.**

Провідниця

Синьозірка — синьо-сіра кицька з мордочкою, облямованою сріблястим пушком.

Воєвода

Вогнесерд — вродливий та сміливий рудий кіт, який потрапив до Клану з угідь Двоногів.

Медикицька

Попелюшка — сіра пухнаста киця з пораненою лапкою.

Вояки

(дорослі коти і кицьки без кошенят)

Білоштурм — великий білий кіт.

Темносмуг — елегантний чорно-сірий смугастий кіт.

Довгохвіст — білий кіт із чорними смугами.

Мишошубка — маленька густо-коричнева кицька.

Орлякошуб — бурий смугастий кіт.

Морозошубка — киця з чудовим білосніжним хутром і блакитними очима. Після того як її кошенята стали новаками, вона знову приєдналася до вояків.

Порохошуб — блідо-руда киця.

Ряболиця — гарненька кицька.

Новаки

(коти старші шести повень, які готуються стати вояками)

Прудколап — спритний чорно-білий котик, учень Довгохвоста.

Шиполап — рудий котик, учень Мишошубки.

Яснолапка — біла киця з рудим хвостом, учениця Білошторма.

Хмаролап — біле пухнасте кошеня із впертою вдачею. Ще зовсім малим його до Клану віддала сестра Вогнесерда — хатня кицька Принцеса. Згодом котик став новаком свого дядька.

Зололап — сірий котик, учень Порохошуба.

Папоротелапка — дрібненька киця із плямистою сірою шубкою, учениця Темносмуга.

Королеви

(кицьки, які виношують або доглядають кошенят)

Злотоквітка — кішка з блідо-рудюю шубкою.

Крапхвістка — світла кицька, найстарша серед королев-доглядачок.

Верболоза — світло-сіра кицька із блакитними очима.

Старійшини

(колишні вояки і королеви, які пішли на спочинок)

Одноока — світло-сіра кицька.

Рябохвоста — колись вродлива плямиста кицька з рябою шубкою.

Провідник

Тигрозір — великий темно-бурий смугастий кіт із незвично довгими пазурами на передніх лапах.

Воєвода

Чорноногий — великий білий кіт із чорними як смола лапами.

Медикіт

Носошморг — маленький сіро-білий котик.

Новаки

Дрібнохмар — мурий дрібненький котик. Учень Носошморга

Провідник

Кривозір — великий світлий кіт зі скривленою щелепою.

Воєвода

Леопардошубка — могутня войовниця зі строкатою шубкою.

Медикіт

Багношуб — брунатний котик.

Вояки

Каменешуб — мужній кіт із сірим хутром.

Мрячконіжка — струнка, граційна срібляста кішка.

Сіросмуг — сірий кремезний кіт, колишній вояк Громового Клану.

Королеви

Моховинка — плямиста киця, яка взяла на себе виховання кошенят Сіросмуга.

Провідник

Високозорий — чорно-білий кіт із дуже довгим хвостом.

Воєвода

Мертвоніг — чорний кіт із вивихнутою лапою.

Медикіт

Короморд — короткохвостий темно-бурий кіт.

Вояки

Одновус — молодий сміливий котик.

Багнокіготь — темно-брунатний котяра.

Новаки

Дроколап — маленький брунатний котик, учень Одновуса.

Королеви

Ранньоквітка — трикольорова кішка із бурштиновими очима.

Принцеса — світло-брунатна киця з білосніжними грудьми і білими передніми лапками.

Круколап — чорний кіт із маленькою білою плямкою на грудях і білим кінчиком хвоста.

Ця книга належить **Видавництво «АССА», м.Харків.**

Пролог

Усередині рухомої нори було темно. Вожак зграї чув шкряботіння кігтів і відчував збоку прилизане хутро іншого пса, але не бачив нічого. Собачий запах був дуже сильний, але навіть крізь нього відчувався сморід згарища.

Вожак зграї незручно вмовстився на дні рухомої нори, аж раптом підскочив — нора спинилася. Ззовні долинали Людські^[1] голоси. Пес зрозумів кілька слів: «Вогонь... будьте напоготові... патрульні собаки».

Вожак зграї вловив сморід Людського страху поміж гірко-солодкого запаху спіяного дерева. Він згадав, як приходив сюди минулої ночі, і позаминулої, і ще стільки ночей, скільки йому не вистачить лап, щоб порухувати. Він обшукував територію разом із рештою зграї, винюшуючи зловмисників, аби прогнати їх.

Собака тихо загарчав, оголивши гострі ікла. Його згряя була сильною. Вони легко могли загнати і вбити ворога. Проте пси дозволяли замкнути себе у клітці, їли те, що їм кидали Люди, і слухалися Людських наказів.

Пес підвівся на свої могутні лапи і струсонув залізні двері одним поштовхом великої чорно-брунатної голови. Він загавкав, і його голос звучав ще гучніше, відлунюючи від стін закритого приміщення.

— Надвір! Згряя, надвір! Уже!

До нього приєдналися голоси решти псів:

— Згряя, надвір! Згряя, бігти!

Ніби у відповідь двері рухомої нори розчахнулися. У сутінках вожак помітив Людину, що стояла і наказувала виходити надвір.

Вожак першим скочив на землю біля стосу колод посеред угіддя. Його лапи здійняли хмари пилу і сажі. Решта зграї зливою чорно-брунатних тіл послідувала за ним.

— Зграя, слідом! Зграя, слідом! — гавкали вони.

Вожак нетерпляче крокував уздовж паркану, що відділяв їх від лісу. За парканом обпалені дерева схилилися одне на одне, а деякі зовсім попадали на землю. Трохи далі шелестів листям гайочок, який оминула пожежа.

Із тіней між деревами долинали спокусливі запахи. М'язи вожака напружилися, і тепла слина підступила до зубів. Там, у повному живності лісі, зграя могла би вільно бігати. Там не було би жодної Людини, яка б щось наказувала. Пси могли б їсти так часто, як захочуть, бо вони стали б найсильнішими і найлютішими у цілому лісі.

— На волю! — загавкав вожак. — Зграя, на волю! Скоро на волю!

Він підійшов до паркану і притулився носом до шпарини, вдихаючи на повні груди запахи лісу. Багато з них він відчув уперше, але був один добре знайомий, сильніший за інші — запах його ворога і його здобичі.

Коту!

Настала ніч. Голі гілки обвуглених дерев чорніли на тлі повного місяця. Пси снували територією, вишукуючи щось у тінях. Їхню ступу зм'якшували попіл і тирса. Мускули вигравали під лискучим хутром. Очі палали. Пащі з гострими зубами були роззявлені, а язики вільно звисали.

Вожак обнюхав паркан, шукаючи, де з того боку ночувала Людина. Три ночі тому він знайшов вузький хід, який вів під паркан, і відразу зрозумів, що це шлях до звільнення зграї.

— Дірка. Де дірка? — гарчав пес.

Аж раптом помітив місце, в якому під паркан запала земля, і одним поштовхом сильної лапи відгриб її вбік. Пес підвів голову і загавкав до своїх побратимів:

— Тут! Дірка, дірка. Тут.

Він відчував збудження зграї, його розум загострився і розпалився, наче під час лихоманки. Собаки підстрибом наблизилися до свого вожака, гавкаючи у відповідь:

— Дірка, дірка.

— Більша дірка, більша, — пообіцяв вожак. — Скоро бігати.

Він почав знову рити землю, докладаючи всіх зусиль, налягаючи усім своїм струнким, могутнім тілом. Земля розсипалася навсібіч, і діра під парканом усе ширшала і глибшала. Решта собак ходили довкруг вожака, приношуючись до запахів нічного лісу. З їхніх пащек крапала слина: вони думали про лісову здобич.

Вожак зупинився і нашорошив вуха: чи не йшла Людина перевірити, що вони роблять? Та нікого не було чутно, Людський запах долинав звіддалік.

Пес пригнувся до землі та протиснувся в нору. Низ паркана шарпав його спину. Вожак сильно відштовхнувся задніми лапами, подався вперед і видряпався нагору. Тепер він стояв у лісі.

— Уже вільні, — гавкнув пес. — Ходіть, ходіть.

Собаки проривали собі шлях один за одним, і з кожним разомнора ставала все глибшою. Вилізши, вони підходили до свого вожака, що стояв між обвугленими стовбурами. Пси снували туди-сюди, обнюхуючи нірки, коріння дерев та вдивляючись у темряву. Їхні очі палали холодним вогнем.

Коли під парканом проліз останній собака, вожак зграї підвів голову і тріумфально загавкав:

— Бігти. Згряя вільна. Бігти тепер!

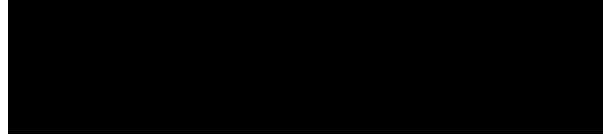
І, повернувшись до лісу, він щодуху помчав углиб. Його міцні мускули вигравали під хутром. Згряя ринула за ним, темні постаті блискавками миготіли в нічному лісі.

«Згряя, згряя, — думали вони. — Згряя, бігти».

Цілий ліс належав їм, і їхні думки заповонив єдиний інстинкт.

Вбити, вбити!

¹ У собак своя власна мова, що відрізняється від мови котів. Мовою псів Двоноги — це Люди.

Розділ 1

Вогнесердове хутро наїжачилося. Він лютував і не міг повірити своїм очам, дивлячись на нового провідника Тіньового Клану, що стояв на Великому Камені. Темний кіт мовчки водив своєю величезною головою з боку в бік. Його бурштинові очі переможно блищали, а під лискучим хутром вигравали м'язи.

— Тигрокіготь! — гаркнув Вогнесерд. Старий ворог, який уже кілька разів намагався його вбити, став одним із наймогутніших котів у лісі.

Повня пропливала над Чотиридеревом, ллючи своє холодне світло на котів чотирьох Кланів, які прийшли на Зборище. Вони всі були шоковані звісткою про загибель Ночезора, Тіньового провідника. Та ніхто не міг подумати, що новим провідником стане Тигрокіготь — колишній воєвода Громового Клану.

Хоча це стосувалося не всіх. Біля Вогнесерда стояв Темносмуг і аж тремтів від хвилювання, очі його сяяли. Цікаво, які думки роїлися у нього в голові? Коли Тигрокігтя вигнали з Громового Клану, колишній воєвода запропонував своїм товаришам піти з ним, але Темносмуг відмовився. Чи шкодував він про це зараз?

Вогнесерд помітив Піскошторму, яка протискувалася до нього крізь натовп.

— Що відбувається? — шепнула йому на вухо блідо-руда кицька. — Тигрокіготь не може очолити Тіньовий Клан. Він же зрадник!

Вогнесерд на кілька митей завагався. Він першим дізнався про те, що Тигрокіготь убив Рудохвоста — попереднього воєводу. А коли Тигрокіготь сам став воєводою, то підмовив бродячих котів напасти на Громовий табір і намагався вбити Синьозірку, аби зайняти її місце. Не надто героїчне минуле як для провідника будь-якого Клану.

— Але ж Тіньовий Клан не знає про те все, — тихо нагадав він Піскоштормі. — Взагалі ніхто більше не знає.

— Тоді ти мушиш їм сказати!

Вогнесерд підвів погляд на Високозорого і Кривозора — провідників Вітряного і Річкового Кланів, які стояли побіч Тигрокігтя на Великому Камені. Чи захотіли б вони його хоча б вислухати, якби Вогнесерд розповів їм усе? І до того ж Тіньовий Клан уже достатньо настраждався від кровожерливого провідництва Хвостолома і від жахливої недуги, аби зважати на те, *що* їхній новий провідник колись учинив. Головне для них — повернути могутність Тіньовому Кланові.

Зрештою Вогнесерд не міг позбутися почуття провини, бо відчув полегшення від того, що Тигрокіготь вирішив задовольнити свої владні амбіції в іншому Клані. Можливо, тепер Громовий Клан може зітхнути спокійно і не чекати нових атак, а Вогнесерд — ходити лісом, не озираючись щокроку.

Та все ж, борючись зі своїми суперечливими емоціями, він знав, що не дозволить Тигрокігтеві без бою захопити владу в лісі.

— Вогнесерде! — Громовий воєвода обернувся й побачив Хмаролапа, свого довгошерстого білого новака, який швидко йшов до нього поруч із брунатною воячкою Мишошубкою. — Вогнесерде, ти що, збираєшся просто стояти там і чекати, поки той шматок лисячого лайна захопить ліс?

— Тихо, — наказав Вогнесерд. — Я не можу поки нічого сказати.

— Але ти *знаєш*, що він зробив!

— Так, — відповів Вогнесерд. — Але почекай, доки почнеться Зборище. Це...

Він замовк на півслові, побачивши, як Тигрокіготь вийшов наперед на Великому Камені.

— Я дуже радий сьогодні бути разом із вами на цьому Зборищі, — тихо, але владно почав кіт. — Я стою тут перед вами як новий Тіньовий провідник. Хвороба забрала багато життів з мого Клану. Ночезір теж загинув, тож Зореклан призначив мене його наступником.

Високозорий, чорно-білий провідник Вітряного Клану, повернувся до нього.

— Вітаємо тебе, Тигрозоре, — нявкнув він і поважно кивнув. — Нехай Зореклан буде тобі супутником.

Кривозір нявкнув, погоджуючись, і новий провідник Тіньового Клану схилив голову.

— Я вдячний вам за ваші привітання, — відповів Тигрозір. — Для мене за честь стояти тут поруч із вами, але я волів би, щоб це було за кращих обставин.

— Зачекайте, — перебив його Високозорий. — Нас тут має бути четверо. — Він глянув униз на натовп котів. — Де провідниця Громова Клану?

— Ходи, — Вогнесерд відчув, як хтось підштовхнув його. Він обернувся й побачив, що це Білошторм приєднався до решти Громових котів. — Ти ж мусиш підмінити Синьозірку, забув?

Вогнесердові відібрало мову. Він кивнув і приготувався до стрибка. За мить кіт уже видерся на верхівку Великого Каменя і став поряд із трьома провідниками, захоплено споглядаючи всіх — дуже незвично було стояти на цьому місці. Здавалося, це так далеко від підніжжя, особливо коли дивишся на строкаті ряди світлих і темних котів у сяйві місяця, що лине крізь гілки чотирьох велетенських дубів. Вогнесерд здригнувся, зустрівшись поглядом із блідим відблиском нескінченних пар очей.

— Вогнесерде? — пролунав голос Високозорого. — Чому ти тут? Щось трапилося із Синьозіркою?

Вогнесерд із повагою схилив голову.

— Наша провідниця надихалася диму під час пожежі й була ще не готова до подорожі. Але вона скоро одужає, — поспіхом додав він. — Нічого серйозного.

Високозорий кивнув, але раптом роздратовано озвався Кривозір:

— Ми взагалі збираємося починати сьогодні? Тільки гаємо ніч.

І, не чекаючи на відповідь, світлошерстий Річковий провідник завив, сигналізуючи початок Зборища. Коли мурмотіння котів унизу затихло, він нявкнув:

— Коти всіх Кланів, вітаємо вас на Зборищі. Цієї ночі до нас приєднався новий провідник, Тигрозір. — Він підкликав темного кота помахом хвоста. — Тигрозоре, ти готовий сказати слово?

Ще раз поважно кивнувши, Тигрозір виступив наперед, аби привітати всіх котів:

— Я стою тут перед вами з волі Зоряного Клану. Ночезір був хоробрим вояком, але вже зістарівся і не міг перебороти хворобу. Його воєвода, Попелюх, також загинув.

Вогнесерд відчув неприємне поколювання під хутром, слухаючи його слова. Усі провідники отримують у дар дев'ять життів, коли йдуть до Місячної Скелі ділитися снами із Зорекланом. Ночезір став провідником лише нещодавно. Що ж сталося з його дев'ятьма життями? Невже пошесть у Тіньовому Клані була така жахлива, що забрала їх усі?

Вогнесерд глянув униз і помітив Носошморга, медикота Тіньового Клану, який сидів із похиленою головою. Він не бачив його морди, але зсутулена постать ніби волала про горе. «Йому, мабуть, дуже важко визнавати, що всіх його вмінь не було достатньо, аби врятувати свого провідника», — подумав Вогнесерд.

— Зореклан привів мене до Тіньового Клану в час найбільшої скрути, — продовжив Тигрозір з верхівки Великого Каменя. — Після хвороби вижило мало котів, які могли полювати для королев та старійшин і захищати Клан. Ніхто не був готовий узяти на себе відповідальність провідника. Тоді Зоряний Клан послав Носошморгові видіння, ніби прийде інший могутній провідник. І я присягаюся всіма нашими славними предками, що стану цим провідником.

Краєм ока Вогнесерд помітив, що Носошморг незручно засовався. Чомусь медикіт виглядав дуже нещасним при згадці про видіння.

Раптом Вогнесерд усвідомив, що його завдання стане значно складнішим. Якщо видіння таки було, то Зореклан, очевидно, сам обрав Тигрозора новим провідником Тіньового Клану. Ні Вогнесерд, ні будь-хто інший не мав права оскаржувати рішення предків. Що ж він мав зараз таке сказати, щоб це не суперечило їхній волі?

— Завдяки Зорекланові, — провадив Тигрозір, — я привів із собою й інших котів, які виявили бажання полювати для свого нового Клану.

Вогнесерд напевне знав, кого Тигрозір мав на увазі — банду волоцюг, які напали на табір Громогого Клану! Він угледів одного з них прямо тут, під Великим Каменем, — кремезного рудого kota, що сидів, обкрутивши хвіст навколо лап. Востаннє, коли вони зустрічалися, цей волоцюга зчепився з Ряболицею, намагаючись прорватися до ясел Громогого Клану. Дехто з банди Тигрозора виріс у Тіньовому Клані та підтримував тирана Хвостолома. Їх вигнали разом із провідником, коли Громовий Клан прийшов на допомогу знедоленим Тіньовим котам.

Вогнесерд замислився, чи не час йому щось сказати, та раптом наперед виступив Високзорий. Він не приховував своїх сумнівів:

— Хвостоломові посіпаки були жорстокими і кровожерливими, як і він сам. Яке ти маєш право приймати їх назад до Клану?

Вогнесерд розумів занепокоєння Високозорого, адже ці самі коти вигнали Вітряний Клан з його земель і майже знищили. Цікаво, скільки вояків із Тіньового Клану підтримали рішення Тигрозора? Зрештою, власний Клан Хвостолома постраждав не менше, ніж Вітряний. Вогнесерд не міг повірити, що Тіньові коти прийняли зрадників назад.

— Вояки Хвостолома підкорялися його наказам, — спокійно відповів Тигрозір. — Хто з вас так не робить? Як сказано у вояцькому правильнику, слово провідника — закон. — Він облизав морду і продовжив: — Ці коти були віддані Хвостоломові. Тепер вони віддані мені. Чорноногий, воєвода Хвостолома, тепер мій воєвода.

Високозорий все ще дивився підозріливо, але Тигрозір спокійно витримав його погляд.

— Високозорий, ти маєш усі підстави ненавидіти Хвостолома. Він справді завдав великої шкоди твоєму Кланові. Та дозволь нагадати, що не я вирішив прийняти його до Громого Клану і піклуватися про нього. Я першим виступив проти цього, але Синьозірка захотіла дати Хвостолому притулок. Моя відданість провідниці змусила мене підтримати її.

Вітряний провідник трохи повагався, а тоді схилив голову.

— Це правда, — нявкнув він.

— І тому все, про що я прошу — повірте мені. Дайте моїм воякам шанс показати, що вони можуть шанувати вояцький правильник і бути вірними Тіньовому Кланові. З допомогою Зореклану я зміцню Тіньовий Клан і поверну його до нормального життя, — присягнувся Тигрозір.

«Можливо, — з надією подумав Вогнесерд, — тепер, коли Тигрозір втілює свої амбіції, він насправді стане могутнім провідником. Він сказав, що волоцюги заслуговують на другий шанс. Може, на нього заслужив і сам Тигрозір?» Якась частка Вогнесерда справді хотіла дати колишньому ворогу цей шанс, та все ж кожна

волосинка на ньому тремтіла від люті. Треба показати Тигрозору, що Громовий Клан йому захопити не вдасться.

Воєвода так глибоко поринув у свої думки, що ледве помітив, як Тигрозір закінчив своє звернення до Кланів і відступив назад.

— Вогнесерде? — нявкнув Високозорій. — Ти хочеш зараз щось сказати?

Вогнесерд нервово глитнув і ступив наперед по холодному гладкому каменю. Внизу він побачив Піскошторму, яка очікувально дивилася на нього із рештою котів Громового Клану. Світло-руда кицька не зводила з воєводи захоплених очей.

Підбадьорений її поглядом, Вогнесерд почав промову. Він не збирався вдавати, ніби його Клан не спустошила нещодавня пожежа, але й не хотів створювати враження, ніби Громові коти ослабли. Леопардошубка, Річкова воєвода, уважно слухала. Коли Вогнесерд глянув на неї, вона примружила очі, ніби зважувала кожне його слово. Річковий Клан допоміг їм втекти від пожежі, і краще від Леопардошубки ніхто не знав, які вразливі зараз Громові коти.

— Кілька світанків тому, — доповідав Вогнесерд, — вогонь зайнявся у Дереворізці й поширився на наш табір. Куцохвіст і Плямошкур загинули, ми їх поминаємо. Та найбільше ми вшановуємо Жовтоіклу. Вона повернулася в охоплений вогнем табір, аби врятувати Куцохвоста. — Громовий воєвода схилив голову. Він відчував, що от-от нахлинуть спогади про стару медицицьку. — Я знайшов Жовтоіклу в її кублі й був біля неї, коли вона померла.

З натовпу долинуло розпачливе завивання. Не лише Громовий Клан мав причини горювати за Жовтоіклою. Вогнесерд помітив Носошморга, що сидів нашорошений, витріщившись угору, очі медикота були затуманені жалем. Він був новакком Жовтоіклої, коли та ще жила в Тіньовому Клані, перш ніж Хвостолом прогнав її.

— Нашою новою медицицькою буде Попелюшка, — продовжив Вогнесерд. — Синьозірка надихалася диму під час пожежі, але скоро

одужає. Усі наші кошенята цілі й здорові. Ми відбудовуємо табір.

Він не згадав ані про те, що в лісі після пожежі було катма здобичі, ані про табір, який зараз був відкритий для ворога, незважаючи на їхні зусилля збудувати стіни.

— Ми повинні подякувати Річковому Кланові, — додав Громовий воєвода і вдячно глянув на Кривозора. — Вони надали нам притулок у їхньому таборі під час пожежі. Без їхньої допомоги могло б загинути значно більше наших котів.

Кривозір прийняв його подяку, схиливши голову. Вогнесерд не міг стриматися, щоб не глянути знову на Леопардошубку. Річкова воєвода відвела від нього свій бурштиновий погляд.

Тоді Вогнесерд зробив паузу, щоб набрати повітря, і повернувся до Тигрозора.

— Громовий Клан визнає твоє провідництво з волі Зореклану, — нявкнув він. — Волоцюги наробили шкоди всім чотирьом Кланам, поки вешталися лісом, тож буде краще, якщо вони повернуться до власного Клану, дотримуватимуться вояцького правильника і житимуть на власній території.

Вогнесердові здалося, що в очах Тигрозора майнуло здивування, тож він упевнено продовжив:

— Але ми не будемо терпіти жодних вторгнень на територію Громового Клану. Незважаючи на пожежу, ми все ще маємо сили вигнати будь-якого kota, який наслідиться переступити наш кордон. Ми не боїмося Тіньового Клану.

Знизу долинуло кілька згідливих вигуків. Тигрозір ледь помітно кивнув і тихо, щоб не почув ніхто за межами Великого Каменя, сказав:

— Хоробрі слова, Вогнесерде. Запевняю, що тобі не варто боятися Тіньового Клану.

Якби ж Вогнесерд міг йому повірити! Він кивнув і ступив назад, хутро на ньому нарешті вляглося — промова закінчилася. Громовий воєвода став спокійно слухати Високозорого і Кривозора, які ділилися новинами зі своїх Кланів: про висвячених новаків і вояків, про якихось нових Двоногів біля річки.

Коли офіційна частина Зборища закінчилася, Вогнесерд скочив додолу — до компанії Громових вояків, що стояли біля підніжжя каменя.

— Гарна промова, — нявкнув Білошторм.

Піскошторма глянула на Вогнесерда сяючими очима і притулилася мордочкою до його шиї.

Вогнесерд лизнув її у відповідь.

— Час рушати, — нявкнув він. — Прощайтеся з усіма, і якщо хтось запитає, то кажіть, що у Громового Клану справи йдуть чудово.

Коти на галявині розбивалися на чотири групи, готуючись йти. Вогнесерд озирався, шукаючи решту своїх вояків. Він помітив знайому блакитно-сіру постать і покрокував через галявину до неї.

— Привіт, Мрячконіжко, — нявкнув Громовий воєвода. — Як у тебе справи? Як Сіросмуг? Я не бачив його.

Сіросмуг став першим товаришем Вогнесерда у Громовому Клані, вони разом тренувалися, коли були новаками. Та потім Сіросмуг закохався у Срібнострумку, молоду воячку з Річкового Клану, і вона померла, народжуючи їхніх кошенят. Сіросмуг покинув власний Клан і пішов зі своїми малими до Річкового Клану. Минуло вже багато повень, але Вогнесерд усе ще сумував за своїм другом.

— Сіросмуг не прийшов, — Річкова киця сіла й обгорнула лапки хвостом. — Леопардошубка йому не дозволила. Вона була лиха через його поведінку під час пожежі. Воєвода вважає, що глибоко в серці Сіросмуг усе ще відданий Громовому Кланові.

Вогнесерд мусив визнати, що Леопардошубка, мабуть, мала рацію. Сіросмуг уже запитував Синьозірку, чи можна йому повернутися до Громового Клану, але провідниця відмовила.

— То як він? — повторив Вогнесерд.

— З ним усе чудово, — нявкнула Мрячконіжка. — І з кошенятами теж. Він попросив мене дізнатися, як ідуть ваші справи після пожежі. Синьозірка ж не дуже захворіла, чи не так?

— Ні, вона скоро одужає, — Вогнесерд намагався сказати це якомога впевненіше. Це правда, що Синьозірка надихалася диму, але ось уже кілька повень глузд провідниці Громового Клану був затуманений. Вона почала сумніватися у власних рішеннях і навіть у вірності своїх вояків. Викриття Тигрозорової зради вразило її до глибини душі. А тепер воєвода, якого прогнала Синьозірка, став провідником Тіньового Клану. Вогнесерд дуже переймався тим, як вона відреагує на ці новини.

— Я рада чути, що Синьозірка одужує, — нявкіт Мрячконіжки перервав потік його думок.

Вогнесерд смикнув вухами.

— А як Кривозір? — запитав він, змінюючи тему. Річковий провідник виглядав таким втомленим тоді, коли дозволив Громовому Кланові переночувати у своєму таборі, а сьогодні, стоячи біля Тигрозора, він здавався ще старішим. Та це й не дивно. У провідника Річкового Клану було багато проблем через повені, які витурювали котів з їхнього табору, і через нестачу здобичі, бо Двоноги отруїли річку. Крім того, Сіросмугова кохана Срібнострумка була донькою Кривозора, і він невимовно за нею тужив.

— З ним усе гаразд, — нявкнула Мрячконіжка. — Багато пережив останнім часом. Та я більше турбуюся через Сіротоню, — додала сіра киця, згадавши старійшину, що виховувала її з кошеняти. — Вона так постаріла. Боюся, що скоро її забере Зореклан.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ